

Näthatshyllan Tankekraften räcker inte

■ Expressen inför förhandsmoderering av artikelkommentarer. Inget mer ofiltrerat taskighetspostande, är budskapet. Nu kräver vi anständighet och verkshöjd även i våra läsarkommentarer.

Detta har fått bland andra Martin

Aagård på Aftonbladet att reagera. I ett balanserat inpass resonerar han kring farnorna med en sådan hållning.

Balanserat, ända fram till slutklämmen åtminstone: "Och varje gång jag upptäcker ett par sura rader under min text, hur arga, odugliga och illa skrivna de än

må vara, tar jag det alltid som en komplimang."

Ack, ack, ack. Att från publicistiskt håll sortera bort obehagliga och illa formulerade kommentarer må vara ett bedrägligt sätt att snygga upp samtals-tonen på nätet, men att uppmana skribenter att, med ren tankekraft, vända pungspark till

ryggdunk är att blunda för det arbetsmiljöproblem som vissa av de anonyma kommentarerna faktiskt är. När jag skrev en krönika om Anna Anka föreslog en artikelkommentator att både jag och Hollywoodfruarna skulle grävas ner med plastpåsar över huvudet.

Komplimang? Skulle inte tro det va.

ANNA HELLSTEN

RECENSION Schossgebete

Är svenskar lika hämmade som tyskar?
Översätt **Charlotte Roches** nya roman,
så får vi veta, menar Lotta Lundberg.

Baken främst

BOKEN

Charlotte Roche

Schossgebete. Piper Verlag.

"Man ska inte blanda ihop sex med kärlek."

"Analsex är som ostfondue, så sällsamt att det bara avnjuts när vi verkligen ska fira. Till vardags tar det för lång tid helt enkelt. Hellre knulla, check och färdigt."

Så säger Charlotte Roche vid lanseringen av sin nya roman "Schossgebete" (ungefär Skötesböner).

Töm och Glöm, hade vi kanske sagt på svenska.

"Schossgebete" handlar förstås om sex, men även om anusmaskar, död och terapi. Eros och Thanatos. Inte bara Freuds hustomtar utan även Roches.

Och Tyskland fullkomligt rusar till bokhandlarna.

Hennes debut "Våtmarker" (Feuchtgebiete) sålde närmare två miljoner exemplar. Där handlade det om Helen som efter en misslyckad intimrakning vägrar lämna sjuksängen för att hon kommit på att hennes föräldrar håller sams så länge hon är sjuk. Hon fördriver tiden mellan föräldrabesöken med att undersöka och äta utkomster från sin egen kropp.

Ett tabubrott, ja. Men kanske måste man vara tysk för att förstå njutningen, tillika poängen?

I "Schossgebete" är intrigen inte lika väl utbyggd, men väl tabubrotten.

Det handlar om Elisabeth som hela tiden står med ett ben på jorden och det andra i graven, som aldrig kan sitta still och andas långsamt. Utan bara springer och är livrädd för att se sig själv i spegeln. För där skulle hon få syn på Traumat: hur hon dagen innan sitt bröllop förlorar sina tre bröder i en bilolycka och lämnas att ta hand om sin svårt brännskadade mamma.

Enda sättet hon kan slappna av och vara sig själv på är när hon har sex. Och det har hon. Sida upp och sida ner. När hon inte sitter hos en terapeut och planlägger nästa ligg.

En gedigen fallbeskrivning alltså. Och säkert ett slags bearbetning; Ro-

che har varit med om samma trauma som sin hjältinna. För åtta år sen dog hennes tre bröder (6, 9 och 21 år) i en bilolycka. Och när hon hänger sig åt furiösa beskrivningar av vad hon vill göra med tv-team och mediaredaktioner som förgriper sig på människors sorg och privatliv är det svårt att veta om det är författaren eller hjältinnan som talar. Det är genomgående svårt, för hjältinnan är helt oförblommerat även Roches språkrör.

Bland annat i hennes uppgörelse med tysk feminism. För hela tiden när Elisabeth har sex sitter hennes mamma – och Alice Schwarzer, den tyska feminismens urmoder – på hennes axel och viskar förnumstig äktenskapshygien från sjuttioalet: Det finns ingen vaginalorgasm. Gör dig inte till för din man. Raka dig inte, fejka inte, det är synd om kvinnan.

"Håll käften Alice", svarar Elisabeth, alla män har inte Downs syndrom. Och jag är inget offer.

Hennes credo lyder, trots att hon kallar sig hardcoreateist: Lev ut allt med din partner, använd prostituerade, var otrogen, experimentera vilt. Men skilj er inte! Dö inte. Lämna ingen sinnessjuk plastfamilj bakom dig. Män är inga grobianer. Feminismen är neurosernas kröning. Älska i nöd och lust. Gud är som Karius och Baktus, med skillnaden att de faktiskt finns och bestraffar en om man inte borstar tänderna.

"Jag är en sexualkatolik. Jag masturberar aldrig, all min lust ger jag min man. Romantik för oss är att fylla i korten för organdonation och slipa på våra testamenten."

Charlotte Roche är ett fenomen. Innan hon blev författare hade hon en talkshow där hon bland annat frågade Robbie Williams om han gillade smaken på sin egen sperma.

"Jag är den bästa hora som finns", säger hon i en intervju med Berliner Zeitung, "jag känner precis av vad den andra personen vill". "Att lansera en bok är precis som prostitution."

"Enda sättet hon kan slappna av och vara sig själv på är när hon har sex. Och det har hon. Sida upp och sida ner."

Kul! Men ansträngande. Första upplagan är 500 000 exemplar.

Romanen handlar även om sexleksaker och hur de borde fungera om de inte tillverkats i Kina och ingen – inte ens Roches huvudperson – reklamerar affärens största dildo. För övrigt inköpt för att hennes man ska få uppleva hur förbannat lång tid det tar innan den går att få in. Och man tillåts glömma.

Romanens Madeleinekaka är så att säga människans rumphål. Lika all-

mängiltigt som brännande privat och av Roche så ingående beskrivet att RFSU:s analpraktiker kan slänga sig i väggen.

Och jag vill att man översätter den här boken till svenska.

Jag vill se om vi är lika sinnessjukt hämmade som tyskarna – för att tala med Roche. För vad skulle väl annars vara skälet till att man tapetserar tidningskioskerna med löpsedlar om en roman?

LOTTA LUNDBERG
författare, bosatt i Berlin

Charlotte Roche väjer inte för några tabun.

ILLUSTRATION: PETER BJERREGAARD